

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК IV. Ч. 2. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЛЮТЕНЬ, 1947.

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., FEBRUARY, 1947 VOL. IV No. 2

САМОВРЯДУВАННЯ ДЛЯ ЗБІГЦІВ

З американської зони в Німеччині повідомляють, що УН-РРА ступнево передає відповідальність за адміністрацію в таборах збігців самим збігцям. Для ведення адміністрації приготують 300 осіб споміж збігців на окремих курсах.

ЗАЛЯКАНІ ЛЮДИ КРЕМЛІНУ

Незабаром появиться книжка п. з. "Залякані люди Кремліну" яку написав Джан Фишер, що подорожував торік з місією УНРРА по Україні.

ХОР УКРАЇНСЬКИХ ЗБІГЦІВ

Хор українських збігців "Україна" в американській зоні в Німеччині обіхав ряд міст де дав дуже гарні концерти, за що одержав признання від американської військової влади.

Цей хор складається з 30 співаків і 15 співачок. Він був зорганізований в 1924 році в Києві під назвою "Думка". Спершу підчас війни він виступав закордоном, але німці були його розбили й узяли хористів до примусової праці. Після скінчення війни хор наново зорганізувався.

УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ПРЕД- МЕТ НАВЧАННЯ УСЕРЕДНІХ ШКОЛАХ

Заходами Сестер Василянок в академії для дівчат у Факс Чейз, Па., коло Філадельфії, й Колегії св. Василія у Стемфорді Конн., шкільні влади обох стейтів визнали українську мову як предмет навчання у середніх школах.

ЩЕ ОДИН НЕПОВОРОТЕЦЬ

Молодий совітський торговельний представник Кирило Алексеєв покинув совітську агенцію в Мексику й утік до Злучених Держав.

Він заявив що бажає жити із жінкою й двома дітьми у свободній країні Америці, а не хоче вертатись до Совітів де нема свободи, й населення ненавидить диктаторську владу.

ЧОМУ СКИТАЛЬЦІ БОЯТЬСЯ ВЕРТАТИСЯ ДО РІДНО- ГО КРАЮ

По середині спільна могила 600 українців в Золочеві, яких червоні орди змасакували до недопізнання, в 1941 р. Довкруги могили з березовими хрестами для тих жертв що їх рідня могла ще пізнати. (Ця знімка зроблена по відступі большевиків. Прислав скиталець із Золочева).

ВОЯК ДЕРЖАВНИМ СЕК- РЕТАРЕМ

Державний секретар Джеймс Бирис уступив задля слабого здоров'я, й президент Труман назначив на його місце генерала Джорджа Маршалла.

Маршалл має 66 літ, а у військовій службі оставав 45 років. В 1945 на становищі шефа генерального штабу заступив його генерал Двайт Айзенгавер, і тоді президент Труман доручив йому трудну місію привести до замирення в Китаї, де він працював досі.

Джордж Маршалл це перший вояк на становищі державного секретаря Злучених Держав. З уваги на його минуле як талановитого стратега й дипломата, його номінацію прийнято із загальним одобренням.

МОВА БЖІЛ

Др. Карл фон Фріш з Грацу, в Австрії, який довгі роки досліджує життя комах каже, що бжолі (пчоли) порозуміваються при помочі запаху й танку. Його досліди у склянім вулику показали, як бжолі вернувшись з надвіря, виманювали рій бжіл до вилету танком або запахом цвіту з якого назбирали солоду.

THE STORY OF UKRAINE

У березні появиться з друку більша праця професора Колумбійського університету в Нью Йорку, Кларенса А. Маннінга під заголовком "The Story of Ukraine".

Книжку видає філософічна Бібліотека в Нью Йорку.

МЕШКАЛЬНІ ДОМИ ПОДЕ- ШЕВІЮТЬ

З Вашингтону подають, що в цім році в Америці збудують мільон нових мешкальних домів, і що ціна домів спаде приблизно на 20 процент.

КРАДУТЬ В СОВІТАХ

Денник "Правда" у Совітах апелює до комуністів щоб вичистити совітську торгівлю із злодіїв та обманців.

ЗІБРАННЯ ІРО

Зібрання Міжнародної Організації Збігців (Інтернешенел Рефюджи Організейшен) зачнеться 11 лютого в Женеві у Швейцарії.

Зібрання займеться приготуванням програми негайної помочі для 1 мільона збігців в Європі.

В ОБОРОНІ БАЛТІЙСЬКИХ НАЦІЙ

Литовські, лотишські й естонські організації у Злучених Державах пропонують меморіал конференції 4 держав, цебто Америки, Англії, Франції й Совітів, яка зачнеться в березні у Москві, з домаганням повернути незалежність балтійських націй Литви, Латвії й Естонії.

Як відомо, Москва захопила ті краї збройною силою підчас "дружнього союзу" з Гітлером, одначе Америка й Англія не визнали тієї насильної анексії.

БУДЖЕТ НА 1948

Президент Труман предложив Конгресові у Вашингтоні федеральний бюджет на скарбовий рік 1947-1948 у висоті 37,730,000,000 долярів з тим, щоб він був зрівноважений у прибувках і витратах.

Конгрес має прийняти його до 15 лютого.

Републіканці бажають зменшити бюджет до 32 біліонів, і обтягти стягальний доходний податок на 20 процент.

Окремішні податки (на вибагливі речі як футра, брилянти, золоті й срібні вироби, тоалетові артикули) малиб остатися nadalше у новім фіскальнім році, від 1 липня 1947 до 31 червня, 1948.

ГОЛЯНДЦІ БОЯТЬСЯ ВІЙНИ

Телеграма з Гаги, столиці Голландії подає, що 2,000,000 голандців, або 22 процент всього населення, хотять покинути рідний край зо страху перед майбутньою війною.

Вони бажалиб переселитись до Америки, Канади, Австралії або Південної Африки.

ЗА РІВНІ ПРАВА ДЛЯ ВСІХ

Пані Разевелтова заявила у промові в Нью Йорку що молодь в Америці працює для встановлення рівних прав для усіх, не зважаючи на расу, віру або краску людей.

ЗАПОВІДАЮТЬ СПАДОК ЦІН

Економісти заповідають спадок цін у найближчих трох місяцях.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річна, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Памяті Ольги Басараб

Хай память про мене вам буде мов стяг,
Що рве, розпалить аж до грані,
Згуртує до бою,
Прискорить визволення день,
Братерства і правди і волі.....

(Уляна Кравченко).

Коли вмірає звичайна, хочби нашому серцю й найдорожча людина, з часом, з роками память про неї починає бліднути.

Колиж вмірає герой, в додатку коли своєю смертю освячує ідею яка ще чекає на своє здійснення, тоді кожний місяць, кожний рік від його смерті робить його живішим, робить його ближчим для сучасного покоління.

Дня 12 лютого 1924 року, Ольга з Левицьких Басараб, своєю героїською смертю освятила ідею якої здійснення жде нас, наших сердець, розуму, рук, всієї нашої істоти.

Ми памятаємо про нашу жінку-героя Ольгу Басараб. Хібаж ті обходи святочні, пісні жалібні, квіти-поезії що даємо їй річно в місяці люті, не є доказом нашої пам'яті про неї?

Але ще щось спитаймо себе, до чого не хочемо признатися, що криємо у серці як немилу для нас тайну. Чи ми цими зовнішніми признаками пам'яті про Ольгу Басараб, цими концертами й обходами не хочемо приглушити нашого сумління яке домагається, яке кричить у нас що... ідея без діл це мертвечина?

Шануймо пам'ять Ольги Басараб але й ділами, кожним кроком показуймо що її ідея однаково близька нам, як була їй, що ми однаково сильно віримо в неї, що ми, справді ми маємо ту саму готовість до жертвування за неї яку Вона мала.

Ольга Басараб була членкою Союзу Українок у Львові. Пядь за пяддю підготовляла поле для посіву зерна, поле заросле бур'яном темноти й забобонів що держали кріпко українську жінку. Ольга сіяла зерно освіти з якого виростали пишні квіти національної свідомості. Садила зерно відваги й самопошани з якого вирости дуби — сини герої визвольних змагань, вони, сини й дочки свідомої відважної матері патріотки що дала їм ту силу.

Сімдесят два тисячі членок Союзу Українок в Галичині завдячували свою силу одній з перших його робітниць, Ользі Басараб. Ворог-квіт що убив Ольгу, подбав про те щоб вони не могли її пам'яті вшанувати. Не дозволено було на зовні, але праця їх була явним доказом як бажали вони йти слідами своєї членки жінки-героя. Ідея Ольги не згинула, вона жила ділами тих 72 тисяч членок Союзу Українок і всього українського народу.

Ми членки Союзу Українок Америки не глушім своєї совісті тільки обходами її річниці смерті. Ольга освятила для нас ідею волі й державності. Її героїська смерть кличе нас до чину, до безнастанної праці для свого народу. Ольга Басараб навчила нас не вагатись у своїх постановах, навіть тоді коли треба за це терпіти.

Праця для Союзу Українок в якому Вона клала перші підвалини а не дожила бачити в повному його розквіті, це наша праця для Союзу Українок в Америці, а через те й для української Нації, аж до здійснення її ідеалу.

Її велика всеукраїнська ідея хай горить вічним вогнем в нашому серці. Докиньмо до нього нового палива праці й віри непохитної. Хай горить ясно щоб освітив і закрив наш Рідний зруйнований край, тих осиротілих скитальців по світі, і тих жінок довкола нас що не мали ще щастя стати членками нашої родини Союзу Українок Америки.

Хай память про Ольгу Басарабову згуртує нас до праці, що прискорить день визволення.

Л-ка.

25 тисяч українських дітей жде рятунку

На засіданні Екзекутиви Союзу Українок Америки у Філадельфії, дня 29 грудня, 1946, обговорено важну справу допомоги для 25,000 українських дітей на скитальщині в Західній Європі.

Уповажена представниця Обеднання Українських Жінок на Еміграції в Європі, пані Марія Хомин, що недавно приїхала з Німеччини, зясувала трагічне положення українських збігців у таборах, а зокрема дітей і вагітних жінок. Вона заявила що припаси УНРРА для збігців уже на вичерпанні, й дітям, жінкам і старцям грозять недуги та повільне вимертя через невиварчувану й нездорову відживу, а то й голоднечу. Великий удар для дітей, це скасування розподілу молока, так що вже тепер вони хворіють на малокровність, чахотку й кривуху, й тому потреба рятувати їх є конечна й негайна.

Вона подала практичні способи рятунку, й Екзекутива США після переглянення списків таборів й після дискусії прийняла постанову щоб зачати рятункову акцію якнайскоріше, а саме:

1 — Перебрати у свої руки наглу поміч дітям і вагітним жінкам, на скитальщині в Європі, й негайно післати їм потрібну допомогу в харчах.

2 — Перебрати на себе постійне піклування цими дітьми й жінками, як довго буде це потрібне.

Союз Українок Америки зачав цю рятункову акцію в порозумінні із Злученим Українським Американським Допомоговим Комітетом, і вислав у цій справі спеціальний обіжник до відділів США, щоб перебрати на себе допомогу окремим табороам. (Зміст обіжника подано на стор. 3 цього числа). Уряд США певний що наші відділи сповнять радо цей патріотичний обов'язок щоб врятувати майбутній цвіт і силу України, бо вони завжди виявляли правдивий патріотизм і були перші у збірках на рятунок бездомних і голодних наших сестер і братів. Нема ніякого сумніву що й тепер вони щиро потрудяться щоб у цій важливій акції був якнайкращий успіх, значить як найбільша і найскоріша допомога.

Одначе ми хочемо звернути увагу що ця акція відноситься також до загалу українського громадянства в Америці, а не тільки до одної організації. Усіх однаково торкає й болить недоля наших скитальців та їхніх дітей, і тому все наше громадянство повинно взяти участь у цій наглій акції збірки харчових продуктів для дітей і вагітних жінок у таборах в американській та англійській зоні Німеччини.

Органзовані кадри жіноцтва США вже готові до праці, й це заощадить часу, який бувби потрібний для зорганізування окремих комітетів по громадах. Час є тут незвичайно важний чинник, бо помочи треба вже тепер, а не аж за кілька місяців.

Ми віримо що громадянство піде назустріч відділам Союзу Українок Америки в кожній місцевості де вони є, в помочи у збірках харчів і одежі для дітей, чи то зголошуючись особисто до праці збірки й пакування пачок, чи відданням свого автомобіля.

Тут не оглядаймося, хто за це дістане "кредит", але дивімся що у цій акції усі маємо спільно брати участь.

В таких місцевостях де нема відділу США, просямо передових громадянок приступити негайно до зорганізування комітету рятунку дітей, й звернутися до Централі США, по адреси управителів таборів і призначення квоти збірок.

Усі жіночі товариства й сестрицтва які не є відділами США, повинні теж узятися до збірки кенованих артикулів поживи (які вчислені в обіжнику на стор. 3-тій).

Ця акція не є хвилева, вона буде продовжатись так довго як буде потрібно, але справа є нагла й тому треба зачати її зараз. Централь США одержала списки таборів в американській і англійській зоні. У французькій зоні якраз тепер роблять обчислення, й ми їх незабаром одержимо. Отже людей до праці треба буде багато, бо все нові потреби будуть відкриватися.

Накінець звертаємося до всього українського громадянства з великим проханням, не відсилати збирачів харчу з порожніми руками коли вони прийдуть до вашої хати, дайте їм бодай кілька пушок молока, овочевих соків і т. д. або хоч малу грошову пожертву щоб такі артикули можна закупити.

Поміч УСІХ нас конечна, бо скитальці й їхні діти рідні нам усім по крові й національності. Українська жінко дай початок! Станьмо спільно до акції рятунку 25 тисяч українських скитальних дітей і матерей.

Л-ка.

ФЕДЕРАЛЬНІ СЛУЖБОВЦІ

Тепер ще є в Америці 2,322,000 федеральних службовців, на 1 мільон менше як було під час війни.

НАСЕЛЕННЯ МІСТА ШИКАГО

В часі спису населення в 1940 р., Шикаго мало 3,396,808 населення. Тепер рахують що місто має 3,600,000 людності.

НАСЕЛЕННЯ ФРАНЦІЇ

У Франції є тепер 40,500,000 населення, у тім 1,670,000 чужинців.

СТРАТИ ЧЕРЕЗ ПОЖАРИ

Страти через пожари у Злучених Державах досягли торік 562,000,000.

ГРОМАДЯНСЬКА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Перед кожними виборами американські громадяни звичайно дуже інтересуються громадськими справами, питаннями своєї влади. Після виборів те зацікавлення проминає, ми приймаємо факт що наші кандидати були вибрані або програли, й кидаємо наш запал у забуття, не здаючи собі справи що громадянство це не є лише виборча прикраса.

Але не так поступають добрі громадяни й громадянки. Добрі громадяни є ті що їх зацікавлення у їх владі триває весь рік. Добрі громадяни це ті що мають глибоке знання про основи влади, що слідкують за діяльністю й думками місцевих, стейтових і федеральних урядовців. Добрі громадяни це ті що стараються знати пропоноване законодавство, й постійно дбають щоб всесторонньо пізнати питання влади.

Однак сьогодні забагато людей є ще байдужі до цієї відповідальності. Ще багато людей не інтересуються владою, забуваючи що це ми, народ, є владою — й нам прийде як нагорода її мудрі діла, або ми заплатимо за її промахи. Американське поняття демократії це влада не як щось окреме але власне ми самі.

Тепер саме більш як коли ми потребуємо живого інтелегентного заінтересування політикою — "політикою як мистецтвом влади, адміністрацією публичних справ" — бо демократія вимагає активної політичної участі.

Важна річ також щоб більше жінок брало участь у політиці. На жаль, забагато здержуються задля стародавнього погляду що "політика є брудна". Викрути що вони "занадто зайняті" або що "не зацікавлені в політиці", уже тепер не вистарчать. На жаль, говорять що жінки більш заінтересовані у "кард партіз" як у політичні партії.

Недавно у розпитах 79 процент осіб відповіли що "ми повинні мати більше жінок у Конгресі й у стейтових соймах". Ще більш голосів було за те що жінки повинні мати більше політичних становищ, тому що це приготувало б їх до всекраєвих справ, а притім було б дуже корисне й для громади.

Ева Гарретт у своїй добрій книжці п. з. "Політичний підручник для жінок", сказала що політика побажана для жінок з двох причин — тому що в політиці нема обмеження щодо віку, бо поправді політичне життя починається від 40 років, а теж і через те що природа й життя обдарило жінок щедро кваліфікаціями які потрібні для успішної кар'єри в політиці.

Часто говорять про можливості політичної сили жінок. Чому ж не зробити ту силу дійсністю?

Правимо нашою країною або через нашу свідомість або нашу байдужність. Правимо негативно або позитивно. Чи ми заінтересовані у владі або ні, чи ми голосуємо або лишаємось дома в день виборів, чи ми студіюємо біжучі події або їх легковажимо, чи ми приймаємо участь в політиці або ні, ми як громадяни демократії є відповідальні за те що діється.

Особливо замітні є слова дра Гаролда В. Доддса, президента Принстонського університету: "Коли громадянин не почуваче що він розуміє свою владу, він не може почувати свою співвласність у ній. А коли він не має почуття власності у ній, він не може її контролювати, а якщо він не може її контролювати, так нема демократії."

Л-ка.

Дорогі Сестри!

30 грудня, 1946.

З Різдом Христовим та Новим Роком, прийміть від нас скитальців щирі побажання Веселих та щасливих Свят.

Святкуйте щасливо, хоч і не на рідній землі, та у власних хатах, серед рідної сім'ї й родинного тепла. Нам оце в третє приходиться зустрічати ці величаві ов'ята на чужині, без власного даху над головою в холоді і голоді, в страшних життєвих умовах. Та ми духа й надій не втрачуємо. Ще прийде ця хвилинка, коли повернемося під наші рідні стріхи, на нашу Україну, й свобідно заспіваємо „Бог Предвічний”!

Віримо свято в це, що кров пролита нашими батьками й братами не пропаде.

Прийде кінець варварському гнобленню сильнішого над слабшим, запанує правда і воля на цілому світі.

Веселих Свят — Христос Раждається!

За Комітет Зв'язку Союзу Українок на Австрію в Ляндеку:

Марія Гриньовська, гол.; С. Федорчак-Морозова, писарка.

Олесь Бабій

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Така слаба я тілом, така квола . . .
Все смерть стоїть у мене на порозі.
Та дух слабий хай не буде ніколи;
Хай не паде у смутку і знемозі.
Бо тіло тинь, бо тіло проминає;
Краса і юність як вишневі квіти.
Та дух є вічний, всесвіт обнімає,
Тож житиму, творити і горити.

Хоч без надій і все проти надії,
Я сподіватись буду щастя, долі,
І прославлю я чин, борню, не мрії,
І прославлю я пориви до волі.
Хоч все слаба, хоч від дитинства хвора,
Задивлена у близьку вже могилу,
Боротисьму, хоч непоборний ворог,
І тим я дужче покохаю силу.

Моє життя буде як твір поета,
Що родиться не раз із муки, болю;
І приклад ви із мене всі візьмете,
Усі, що люблять духа силу й волю.
Моє життя буде наказом тихим,
Якого кожний із братів послуха:
Хто переміг себе, той тільки був великим,
А гріх — не слабість тіла, але духа!

ВІСТІ ЦЕНТРАЛІ СУА

Сердечна подяка усім відділам СУА які до тепер вже зголосили свою готовість у допомогівій акції для дітей, а також тим відділам які ВЖЕ вислали по кілька пакунків.

Найновіші вісті подають нам, що до пакунків можна додати теж циратки для немовлят. Запросіть до співпраці й такі товариства й сестрицтва у вашій громаді які не є відділами СУА. Хто потребує ще яких інформацій, зволить звернутися до Централі СУА 866 Норт 7-ма вулиця, Філадельфія 23, Па.

ЯК ВИКОНАТИ НАГЛУ ЗАДАЧУ ВИСИЛКИ ПАКУНКІВ?

Без витрати часу на мітінги, наради, та без відкладування, пакунки треба висилати бо справа не терпить проволочки.

Уряднички кожного товариства чи відділу знають найкраще якою дорогою можна якнайуспішніше перевести збірку, й відповідно до того її зарядять за помічю членок. Збирати речі які подаємо у цім обіжнику. Кожна українська родина може без ніякого труду дати одну чи більше пушки молока, овочевих соків і т. д. або гроші, за які купиться потрібні речі. Зібрані пушки зносити в одно збирне місце, запросити членок до пакування в пачки по 69 фунтів.

Кожному відділові СУА приділяється до опіки діти, вагітні жінки й старці в одному таборі на скитальщині. Рівночасно висилаємо кожному відділові адресу табору, на яку даний відділ має посилати пачки просто від себе.

Цю адресу треба старанно переховати.

Пачок (по 69 фунтів за оплатою 1.15 дол. від пачки) можна висилати якнайбільше й якнайчастіше.

Збирати й висилати треба слідуочу поживу:

В пушках (кенах)

молоко—(evaporated or condensed milk)

Каро сироп—(Caro syrup)

овочеві соки—(fruit juices: orange, pineapple, grapefruit, tomato)

сушені овочі—(prunes, apricots, pears, apples)

грисік фаріна—(farina)

грисік кукурудзи—(corn meal)

тверді цукорки—(hard candy)

солоджене коко—(cocoa malt, sweetened).

Долучити також пеленки, полотно, старі простирала зарублені, вживане діточе білля, черевички й циратки.

Цю поживу й шмаття треба безпроволочно збирати серед своїх членок й українських родин, пакувати в пачки по 69 фунтів і висилати сейчас на залучену адресу.

Висилаючи ці пакунки, треба рівночасно на ту саму адресу вислати (ер мейл) листа з повідомленням про висилку. В цім листі треба також подати, що ваше товариство бере в опіку дітей, вагітних жінок і старців цього табору, та буде їм постійно після потреби помагати посилками поживи й діточого білля.

Обнявши опіку табором, ваше товариство має само удержувати зв'язок із жіночим комітетом приділеного собі табору.

Централа СУА.

Олена Пчілка

ІЗ СПОГАДІВ МАТЕРІ

В 1880 р. ми переїхали з Луцького в Колодяжне й оселилися там.

Головним моїм завданням було виховати Михайла і Леся. Михайло народився в 1869 р., а Леся в 1871, отже в роках воєни між собою мало чим різнилися й їхній розвиток ішов врівні. Жили вони між собою дружно. Товариства дитячого у них майже не було: виключність їхнього українського напрямку не давала змоги ширити дитячі знайомства. Як пам'ятку про життя ще в Луцькому згадаю про слова однієї пані, що часто згадувала Леся. Вона пізналася з нами, живучи в сусідстві, висловлювала своє велике здивування від першо-

ла я їй, "і це нічого. Виднож була ти дитина, чула до згуків, а півнячий спів завжди вважався за щось романтичне". Отак ми жартували собі з того.

Коли проживали ми ще в Луцькому, то часто діти бігали гратись до старого жуцького замку. Там у них познаходилися свої знайомості досить демократичні.

В Колодяжному діти знаходили собі товариство серед сусідських селянських дітей.

Я дуже турбувалася щоб оберегти дітей від російських впливів, бо вжеж рішуче треба було зайнятися шкільною наукою їхньою. До школи мені шкода було їх віддавати. Треба було підшукувати відповідні

кого і сербські пісні в йогож перекладі, що дуже полюбила Леся. Тії пісні про "віли" (русалки) привели до того, що Леся сама себе називала "вілою". Читанняж хлопцеві Михайлові було поважніше, бо він же таки трохи старший був. Він дивував нас вибором книжок. Правда, книжок було мало, але він залюбки читав навіть монографії Костомарова.

Пам'ятаю такий один випадок що трапився ще в Луцькому. Був у нас Іловайський — історик, по дорозі переїздивши Луцьк. Страшенне здивувало мене, що Іловайський зовсім не знав української мови. Він дякував мені за гостинність. І між іншим розговорився з дітьми. Зайшла у нього розмова з Михайлом про Галицьку Русь. У якомусь то питанні про княжу Русь червоноруську малий Михайс навіть переспорив Іловайського. "Глядіть, як він знає українську історію?" дивувався Іловайський.

До шкіл діти нікуди не їздили. Мені тоді здавалось, що школа зараз же зруйнує моє змагання виховати дітей в українській мові. Це був страх даремний, бо потім я побачила, що коли дітей добре вправлено в українській мові, то тоді й школа мови тієї не зруйнує. До цього страху за українську мову дітей приходиться і те, що я, живучи ще у Звяглі, в такому простенькому місті, що скидалося навіть на село, приїхавши зза кордону, возила дітей з першою весною на дачу, щоб вони не одвикали од мови, бо під той час як я виїздила за кордон, прийняли були нянькуросіянку, що розмовляла лише по російськи і трохи таки мову дітям поспувала. Цей вплив швидко минув.

В Колодяжному, Волинь оточувала нас можнаб сказати з усіх боків. Недивно, що Леся вивчила цю волинську говірку і потім з таким успіхом вживала її в своїх творах. Та й пізніш переказала своєму чоловікові Квітці цілий збірник пісень волинських.

Але всеж надходив час, коли діти підросли й їм треба було пізнатись із шкільною наукою. Ми стали думати про те, що для науки дітей доведеться на якийсь час переїхати до Києва. На зиму 1882-83, ми й переїхали сюди — я з дітьми; чоловік лишився на службі в Ковелі. Жили ми тоді в Києві дві зими, на літо виїжджаючи до Колодяжного.

У Києві ми оселилися на тихій Стрілецькій вулиці. До нас ходили вчителі запрошені для науки до дітей репетитор-студенти. На науку музики Лесі приходила до нас Ольга Олександрівна Лисенкова. Вона дуже добра була вчителька, могла надати своїм учням доброго смаку музичного.

Коло тогож часу Леся стала писати свої перші оригінальні поезії. Почав пробувати писати прозою й Михайло. Це були то переклади з Гоголя, то оригінальні оповідання. Лесин перший вірш нав'язаний розмовою із її тіткою, Оленою Антоївівною Косач, що саме тоді вернулася з адміністративного заслання, куди поїхала вона була за те, що оддала свій паспорт на переїзд за кордон комусь у політичних цілях. Цей вірш опубліковано пізніше під назвою „Надія”:

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:

Надія вернись ще раз на Україну,
Поглянути ще раз на рідну країну,

Поглянути ще раз на синій Дніпро —
Там жити, чи вмерти, мені все одно;

В-останнє згадай палкі гадки...

Поглянути ще раз на степ, могилки,

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна.

УКРАЇНІ ЗНОВУ ГРОЗИТЬ ГОЛОД

Телеграма з Москви повідомляє що голова місії УНРРА в Україні, Пол Вайт, заявив що харчова справа в Україні крайню некорисна. В Україні, каже він, майже нема жирів (товщів) і олію, а припаси УНРРА вичерпаються до половину лютого, так що в першому півроці 1947 положення буде щораз гірше.

Вайт зазначає що також місцеві припаси збіжжя в Україні вже майже на вичерпанні. Він додає що Совети мають кредит закордоном, але в Москві говорять що недостача жирів, олію й збіжжя є по всьому світі, й тому тепер нема надії щоб відвернути загрозу голоду в Україні.

Також грозить голод і Білорусі, як заявляє голова місії УНРРА, Теодор Воллер.

Відомо що Україна найбільше потерпіла у війні, й тому там є недостатки, але Москва цим не журиться, а завжди турбується тільки тим щоб з України забрати припаси поживи для Московщини. У роках 1932-3 Москва заграбіла усі засоби харчів з України й встелила усі її шляхи мільонами трупів українських хліборобів тоді, як у Московщині було хліба доволі.

Збіжжя й жирів можнаб і тепер дістати з Південної Америки, й певна річ що колиб голод грозив Московщині, то Москва негайно закупилаб доволі припасів та привезлаб до усіх портів, але — не для України.

Московська крайне ворожа політика супроти України внічим не змінилася, і український народ далі мусить платити масовими жертвами за „добровільний” союз з ворожою Москвою.

Леся Українка і її брат Михайло

го знайомства з нашою родиною. Вона казала: "Якось тієї весни проходила я мимо Вашої домівки. Бачу, в садочку прохажується двоє дітей в українському вбранні, дівчинка-волиннянка і хлопчик, обстрижений ніби по простому і теж у волинській свиточці, вишитій на волинський зразок. Це мене здивувало, я стала прислухатися що тії діти говорять між собою. Коли це дівчинка озвалася до хлопчика: Чуєш як півень співає? Що це таке вони говорять теж по хлопському? На воротах стояла дівчина служанка. Я дивуючись спитала в неї: "Чиї це діти?" "Наші" — сказала дівчина. Це діти председателя. Я ще більше здивувалась" Коли ми потім згадували цю розмову, то Леся сміючись казала: "Колиб я знала, що мої слова перейдуть на волиські перекази, то я булаб сказала щонебудь цікавіше, ніж про півнячий спів" "Чогож", завважи-

джерела, щоб знаходити для них хоч відповідню лектуру хатню, коли не школу. Вплив Волині мішався тепер разом із полтавським. Наша полтавська етнографія перепліталась через бабуню, мою маму, щільно сходились із волинською до того, що пізніше я знаходила у Лесі в її етнографічних записках багато помилок у зазначенні якоїсь наприклад пісні яко волинської, тоді як це пісня властиво була полтавська.

Повинна я сказати, що хоч українських книжок для дітей майже не було, але всеж не так мало було в сімі, що хотіли їх мати, це тим більш, що тоді у нас не розрізняли ще дитячої і недитячої книжки. Діти з великою охотою читали Кулішеві твори, оповідання Марка Вовчка, "Пана Твардовського" Гулака-Артемівського з н а л и на память. Великим вкладом до лектури дітей були Андерсенові казки в перекладі Стариць-

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ—151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

Two Women

By Irina Wilde

Translated by M. M.

(Editor's Note: Irina Wilde, is the pen-name of D. D. Polotniuk, a fine short story-writer whose works were familiar to SJA subscribers of the Ukrainian women's newspaper "Zinocha Dolia," published in Kolomia. She was also editor of an excellent juvenile magazine up to the present war. Latest news about Miss Wilde appears in "Pravda," which reports her as a member of the Central Election of Soviet Ukraine. Apparently Miss Wilde has survived the recent purge of writers).

It was only after a week that Marta began to realize what happened. Up to that time, overwhelmed by that first news, she could not think. The full weight of grief fell on her so suddenly that at one blow it killed all powers of reasoning. She could not even cry.

It was only now, after a week, that she began to understand why her head felt so heavy, why her chest felt so constricted for the past several days,—because Osyp was dead.

She wanted to push this horrible thought away from her, but pitilessly it returned to her again and again. It was clear and unmistakable: Osyp was dead. Marta now understood what it meant — She would never, never see him again. Not tomorrow, nor the day after, nor in a year, nor ten. Never.

"He was killed at Lviv." — somewhat timidly another thought creeps into her mind. And Marta finally accepts it, then fiercely the curse wells up from her tormented heart: "May we never win Lviv, until, from each and every family, the dearest one is killed. May everyone realize the awful cost of freedom. Everyone, to the last one, not just she, alone."

The malediction makes her think of something else:—Osyp's mother, that old, heartless, proud 'panyi', she too, is doubtless knocking her head — that she loved to hold so high — against the wall in grief, just as she, Marta, was doing.

Even now she has come between them.

Even the grief for him, she wanted to clutch it all to herself — that mother of his — that 'panyi.'

"My son is not for just anybody that first comes along." — Marta recalls these words of his mother, impersonally, as if that

panyi did not have herself in mind.

"She will never see the day when I will call her 'Nevistka', — daughter-in-law." More hurts are uncovered.

Now she won't bother to smother these hurts and stings any longer. Oh no! She will unearth all the hurts, all the barbs, all the old insults. May she . . . Now she can have revenge for all of them.

"If I cannot have him, Panyi, neither will you. You will not call me 'nevistka', but neither will you call anyone in the world that."

And from these thoughts, she seemed to draw some peace. Her own personal grief seemed to fade somehow.

But who of the two should have given way to the other — she to the mother, or the mother to her? Who could say: Whose love was lesser — who should give up their rights?

Marta glanced up and it seemed that a shadow flitted past the window. She wanted to go to the door and see if anyone had come. And suddenly such a fright took hold of her, that she had not the strength to lift her eyes to the door. She only heard that the door opened slowly and felt that someone was standing in the doorway.

"Osyp"—was her first thought. An impossible thought, yes, but oh, such a longed-for one.

She started, turned in the direction of the doorway and froze at her first step. In the doorway to her room stood an apparition — the mother of Osyp. The old-white-haired panyi, dressed completely in black, stood there, gazing at her.

Marta wanted to scream, to dispell the apparition, but she could not. The old panyi came closer and closer to her, till Marta felt the mother's hands on her shoulders, but still she was not certain. Was this an apparition or was this actually Osyp's mother before her?

"He's gone, my daughter, our Osyp is gone," the old panyi spoke first, and with her words released the dammed-up tears and aches in Marta's heart. Marta, with her grief, her curse against the world, was gathered by withered old arms to a bosom suddenly grown dear and close.

"When did you first hear?"

"I don't know, I don't remem-

UKRAINIAN CANADIAN VIOLINIST

Debut of Donna Grescoe, Ukrainian Canadian Violinist will be held Monday evening, February 3, 1947, at Town Hall, 113-123 West 43rd Street, New York City.

J. C. CONCERT FEATURES · MISS POLYNACK-LESAWYER

Miss Mary Polynack-Lesawyer, Ukrainian American operatic soprano, appearing at present with the N. Y. City Center Opera Company, was the featured attraction at the Concert commemorating the Union of Jan. 22 and Kruty, held at Jersey City, on Sunday,

ber exactly — I guess — last week yet.

"You are young yet. You can find someone else — but where will I find another son?"

"Oh mother, don't talk like that. Mother!"

The last word sprang somehow from the very depths of Marta's heart and seemed to blaze a path once and for all, to Osyp's mother's heart.

Marta wiped away her tears, then with deep compassion gazed at the tearful, aged face before her. She wondered sadly why Osyp's mother and she could not have met long ago. The thought hurt so, that Osyp would never learn about their friendship. It was so hard to look upon the tear-stained, unhappy face of the mother — but at the same time it was so wonderful, so heart-warming.

January 19, at the Ukrainian Centre on Fleet Street.

Miss Lesawyer's first appearance in Jersey City was a wholly successful and inspiring one. Her program, though light, offered a fair example of her complete mastery of her art of singing: full but sweetly poignant tones, a wide and easy range, crystal-clear diction, perfect technique in coloratura passages, sympathetic interpretation and with it all, a most captivating charm. She sang three compositions of Hayvoronsky's; "Cherez Richku" — song to an absent Vasile, "Kolyskova" — Lullaby, "Duma," besides Zarembe's "Solovey" — Nightingale. A clamoring audience induced her to add Ouglitzky's "I trod a path," which showed off the singer's coloratura accomplishments and assured Miss Lesawyer of another group of fans. Miss Olya Dmytriw gave a very sympathetic and complementary accompaniment to Miss Lesawyer's singing.

The program of the concert, sponsored by the Chornomorska Sitch of Jersey City, was arranged by Mr. Nicholas Petryshyn and Mr. John Huzar.

In his talk, Dr. Longin Cehel-sky, a participant in the ceremo-

(Continued on page 6)

YOUTH MUSIC FESTIVAL TO HIGHLIGHT N. Y. RALLY IN JUNE

Under sponsorship of the Ukrainian Youth Chorus of New York and New Jersey, a Regional Youth Rally of the Ukrainian Youth League of North America will be held in New York City during the week end of May 31st—June 1, at the Hotel New Yorker.

Mr. Walter Bacad, president of the chorus, is also chairman of the Rally Committee. In the short time since the Rally was first announced, Mr. Bacad has succeeded in winning the enthusiasm and cooperation of almost every youth group in the Metropolitan area. They include choirs, dance groups, athletic clubs, social clubs, veterans organizations, and art groups. A tentative program has been outlined for the two-day rally and the necessary committees are already functioning. Announced at the first General Rally Committee meeting held at the Hotel New Yorker in December, the following were appointed to the various committees: Music Festival — Olya Dmytriw; Publicity — Mildred Milanowicz; Hotel arrangements — Anthony Shumeyko; Banquet and Dance — Mich. Hynda; Journal — William Chupa; Sessions — Daniel Slobodian; Reception — Sophia Demydchuk.

A new type of Ukrainian youth represented by delegates from New York, Newark, Elizabeth, Jersey City, Carteret, Yonkers, Bayonne, Perth Amboy, Passaic, Staten Island and several other cities, seemed quite at home in the dignified surroundings of the formal Chinese room, where the meeting was held. A new post-war sureness, understanding and tolerance guided the statements of the young speakers. Intelligent discussions decided on "Youth Looks to the Future" as the theme of the coming rally.

The question of proceeds of the Rally brought up an eager crop of suggestions, among them the Ukrainian Relief Committee, aiding refugee scholars, hiring a Youth Community Center, establishing scholarships, Ukrainian Congress Committee and others. Since the delegates to this meeting had not the power of attorney as yet, in order to vote on the question, it was decided to table the matter till the next meeting.

Miss Olya Dmytriw, chosen chairman of the Music Festival because of her popularity and her interest among Ukrainians of the musical world, outlined a tentative plan for the proposed high-spot of the Rally and asked for further suggestions. The forthcoming ones from the delegates present proved to be the most enthusiastic and the most ambitious of the evening, and most of the members volunteered their services for this popular event. It

was disclosed that many talented artists and choruses already had volunteered their service in planning the Festival and announcement would soon be made of its nature. It was decided to incorporate the wishes of the assembled delegates into the program, which, summed up, was to have Ukrainian music of the past, present and future presented.

The present Executive Board, which received a full vote of confidence at this meeting, is composed of the following members: Mr. Bacad, chairman; Miss Olga Redchuk and Mr. Walter Wadiak vice-chairmen; Mr. Harry Polche treasurer; Miss Sophia Demydchuk, recording secretary; Miss Ann Mitz, corresponding secretary; Mr. Joseph LeSawyer and Mr. Stephen Shumeyko, Advisors. **M-e.**

J. C. CONCERT FEATURES MISS POLYNACK-LESAWYER

(Continued from Page 5)

nies attending the official Union of Ukrainian lands, held in St. Sophia Square in Kiev, recounted his experience of that memorable day. He brought out its importance in Ukraine's eternal hope for freedom and then noted the progress made toward fulfillment of that hope since that January 22. Dr. Cehelsky showed how the Battle of Kruty, where 300 young Ukrainian students died in defense of their young republic, played an important role in Ukraine's fight for freedom — the anniversary of the Battle of Kruty emerging as the Ukrainian counterpart of Sparta's Thermopylae and as such remains an eternal inspiration for love of country.

Another talk was delivered by a refugee-missionary father, who was an eye-witness to the underground movement now growing in Ukraine and who recounted some interesting incidents.

The remainder of the concert's program consisted of recitations by two young girls, Irene Grica and Vera Lachocky and by Mr. Nicholas Popovich. Members of Sitch sang several Striletski songs. Voluntary contributions amounted to \$140.70.

Ukrainian Contributions to American Culture

By LUBA U. KOWALSKA

Summary of Ukrainian History and Reasons For Ukrainian Emigration

(Editor's Note: The author, Luba Kowalska, is well-known in Metropolitan area of New York as a concert singer, a fine actress and lately as a very competent translator. She has been working in the latter capacity at the Columbia Broadcasting Station, as well as continuing her musical studies. Although Miss Kowalska finished research for material for this paper in April, 1945, leaving data of the last two years to be added, she has consented to have this work published by "Our Life," in order to give inspiration to college student readers to carry on further research on this very interesting aspect of American culture).

The Ukrainians, a people numbering approximately 45,000,000 souls, here lived for more than one thousand years in the country of Ukraine, which is situated in Eastern Europe, bounded on the south by the Black Sea, on the West by Roumania, Czechoslovakia and Poland, on the North by the Pripet Marshes of White Russia, and on the East by Russia proper. This territory covers approximately 500,000 sq. miles.

During the troublesome history of the Ukrainian people, they have had to ward off the onslaughts of both Turkish and Tatar hordes, as well as to fight for their very existence against the Poles and the Russians. In 1775 the stronghold of eastern Ukraine, the Zaporogian Sitch, was conquered by the Russians, while western Ukraine soon after became subject to the Austrian Empire. "The Ukrainian peasants became the serfs of Russian and Polish gentry and of newly made Ukrainian nobles. Orders were given by the Empress Catherine II to denationalize and to Russify the Ukrainians. But the national consciousness never left the people." (Soulguin, Alexander. "The Problems of the Ukraine." London MCMXIX). Ukrainian writers kept Ukrainian

national sentiment alive, but wrote with difficulty for known nationalistic writers were exiled and all literary societies were carefully watched. "To declare oneself a Ukrainian in most cases meant one had to renounce all positions of importance and to compromise one's career forever." (Ibid). The Russian Ukase of 1876 prohibited the publication of Ukrainian books and made a patriotic propaganda practically impossible. Under Austria, however, the Ukrainians were able to maintain somewhat more of their national consciousness.

Ukrainian Immigration into America

Due to economic maladjustment, lack of industry, farms subdivided by each succeeding generation, compulsory military service, and political and religious persecution, emigration was almost compulsory for the Ukrainian people. Those who had money or could borrow it went to the four corners of the world. America seemed the goal of the greater number of emigrants, for the Ukrainians have always regarded her as the bulwark of freedom and democracy, quick to champion the cause of those who were oppressed. "Taras Shevchenko himself, their national poet, had a similar high regard for America in this respect, and in predicting some one hundred years ago that a free Ukraine was bound to rise, he expressed his confidence that her development as a free state would be founded on the principles of the 'land of Washington.'" (Dr. Luke Myshuha, "The Ukraine and American Democracy" New York 1939).

We first hear of an Ukrainian in America from Captain John Smith, of Pocahontas fame, who, after escaping from Turkish captivity, passed through Ukraine where he took fancy to a Ukrainian pitch-maker, named Molasco, whom he brought with him to America. We find many Ukrainian names in the lists of the Army and Navy of the American Revolution, as well as in the rolls of both armies during the American Civil War.

There were spasmodic emigrations from Ukraine to America, but the real influx began around 1876. Statistics differ on the number of Ukrainians in America, both immigrants and their succeeding generations, but it is safe to say that there are almost one million Ukrainians and their descendants in America today.

(To be continued)

ТОВАРИСТВО ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ ВІД. 46 СУА

— уладжує —

СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ

в пам'ять Ольги Басарабової

В НЕДІЛЮ, 23-го ЛЮТОГО, 1947

в ГАЛИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ

при 23-тій і Бравн ул., Філадельфія, Па.

ПОЧАТОК ТОЧНО В 6-тій ГОДИНІ ВЕЧОРОМ

Святочну промову виголосить п. Марія Хомин

Хор під проводом п. Онишканича відспіває збірку пісень

Тріо п. П. Білінська солістка, п. А. Кульчицька, піано,

п. Е. Кульчицька, чело

Савеля Стечишин

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА ДАВНІШЕ Й ТЕПЕР

(Продовження)

На підставі давних записок знаємо, що ще за княжих часів закони не ставили обмежень українській жінці. Вона уважалася рівною з чоловіком. По смерті чоловіка вона була головою родини, а не старший син, як це було в других краях ще до недавня. Московський історик Шашков, що спеціально студіював становище жінки в далекій давнині каже, що ще за княжих часів жінки наших князів були настільки освічені, що брали участь в державних справах цілком на рівні з їхніми чоловіками, а то приймали амбасадорів з других країв та вели міждержавні переговори. Дальше він каже, що в угоді між нашим князем Ігорем і Греками згадується, що амбасадори ділали не тільки в імені наших князів але також і їхніх жінок.

В той час наші княгині були владительками великих городів, великих багатств. Утримували свою армію власним коштом і управляли самі своїм маєтком. Жінка брала участь у вічах і мала право вносити до суду позови цілком незалежно від чоловіка. В особистім житті також була свобода. Жінка забавлялася в товаристві свого чоловіка або сина на пирах та ігрищах, що тоді мали місце. Навіть в подружжі жінка затримувала своє батьківське прізвище і батьківським прізвищем підписувалася на всяких письмах та документах.

Особиста воля і самостійність в родиннім і громадським житті дали нам войовничі типи жінок що йшли до бою разом із чоловіками. У Візантійській хроніці ще й досі збереглися записки, що коли князь Святослав ходив здобувати Константинополь, то на полю битви між побитими було велике число жінок. Українські жінки з нашої минувшини були знані з їх великої хоробрости та войовничої натури. Найкращим прикладом є княгиня Ольга, яка сама проводила військом в походах на деревлян. Навіть існує легенда що десь там над Чорним Морем була колись в давнині колонія жінок амазонок, що самі управляли своєю державою і завойовували сусідні краї.

Подружжя в нашій давнині також показує яке становище займала жінка в суспільстві. Згода дівчини була важніша ніж воля батьків. В других краях дівчат продавали навіть без відома самої дівчини. Свобода в подружжі збереглася навіть і в пізніших віках. Французький письменник Боплян перебуваючи на Україні в сімнадцятім столітті написав таке про подружжя: „На Україні існує звичай відмінний від звичаїв других народів, а іменно не чоловік вибирає собі жінку для супружого життя, але жінка вибирає собі чоловіка”.

(Продовження буде.)

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ

в січні 1947

Марія Марусевич, Нью Йорк Сіті	20
Відділ 48 СУА, Філадельфія, Па.	16
Марія Ясінська, Детройт, Міш.	14
Юлія Маньовська, Балтімор, Мд.	14
Марія Білецька, Клівленд, О.	13
Юлія Шустакевич, Детройт, Міш.	11
Павлина Кульчицька, Вайтстон, Н. Й.	8
Петронела Пецюх, Честер, Па.	7
Марія Григорєць, Філадельфія, Па.	7
Марія Буцян, Манчестер, Н. Г.	6
Ева Хомів, Бронкс, Н. Й.	5
Анна Сивуляк, Філадельфія, Па.	5
Анна Настюк, Юніонтан, Н. Дж.	4
Мирон Сурмач, Нью Йорк Сіті	4
Розалія Вецаль, Вунсакет, Р. Ай.	4
І. Ситник, Вінніпег, Ман.	3
Антоніна Кульчицька, Філадельфія	3
Марія Греськів, Ст. Луїс, Мо.	2
Юстина Смарш, Бостон, Масс.	2
Марія Фецашин, Клівленд, О.	2
Анна Брудна, Шикаго, Ілл.	2
Марія Боднар, Оліфант, Па.	2
Розалія Кіс, Філадельфія, Па.	2
Текля Януш, Рочестер	2
Олена Штогрин, Філадельфія	2
Тетяна Костик, Філадельфія	2
Марія Бабяк, Філадельфія	2

По одній передплаті: Анна Андрушко, Мек Кім, Па., Йосиф Мазена, Кемден, Н. Дж., Анна Кошіл і Катерина Шемердан, Шикаго, Ілл., Катер. Школяр, Раксборо, Па., о. В. Горохівський, Норвеч, Конн., Марія Макарушко, Нью Йорк Сіті, Марія Лесьняк, Вашингтон Депо, Конн., Марія Король, Ванкувер, Кан., Катерина Хомяк, Детройт, Анаст. Піскор, Бруклін, Теодор Кіт, Лондон, Англія, Анаст. Біловус, Детройт, Анна Рачій, Мічем, Канада, Марія Кузик, Понтіак, Міш., Марія Васко, Детройт, Міш., Н. Данильченко, Тінек, Н. Дж., Анна Глінка, Онтаріо, Канада, Роза Красновська, Нью Йорк Сіті, Стефанія

Чупка, Детройт, Міш., Михайло Паранич і Катер. Коцюбинська, Філадельфія, Па., Укр. Мішіганська Ліга, Детройт, Міш., Некола Федак, Маямі, Фла.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

в січні, 1947

Річна вкладка:	
Відділ 23, Детройт, Міш.	20 дол.
Відділ 43, Вайтстон, Н. Й.	20 дол.
Від. 56, мол. за 1946, Шикаго	10 дол.
Відділ 59, Болтімор, Мд.	20 дол.
Організаційний Фонд:	
Відділ 23, Детройт	5 дол.
Відділ 56, Шикаго, молод.	5 дол.
Відділ 59, Болтімор, Мд.	5 дол.
Пресовий Фонд:	
Відділ 2, Честер, Па.	6.50 дол.
Відділ 30, Клівленд, О. збірка	20.50
Відділ 36, Шикаго, Ілл., збірка	10.50
Відділ 48, Філадельфія, збірка	10.85
Відділ 53, Бруклін, (молод.)	10.00
Відділ 56, Шикаго, Ілл., (молод.)	5.00
Відділ 59, Болтімор, Мд.	5.00
Катерина Коцюбинська, Філадельфія	5.00
Юлія Шустакевич, Детройт, Міш.	5.00
Ева Хомів, Бронкс	2.00
Анна Настюк, Юніонтан, Н. Дж.	2.00
Некола Федак, Маямі, Фла.	2.00
Анна Лопянецька, Детройт, Мдш.	1.50
Павлина Кульчицька, Вайтстон	1.00
Марія Будяк, Манчестер, Н. Г.	1.00
Резервовий Фонд:	
Відділ 5, Детройт	22.00
Відділ 14, Клівленд, О.	10.00
Відділ 23, Детройт, Міш.	5.00
Відділ 36, Шикаго, збірка	10.50
Відділ 44, Бостон, Масс.	10.00
Відділ 44, Бостон (Для професійна-них жінок в Європі)	50.00
Відділ 53, Бруклін, (молод.)	5.00
Ангела Бабяк, фін. секр.	
Марія Бабяк, касієрка.	

Ділимося нашим досвідом

Вважаючи, що наша жіноча газета „Наше Життя” повинна допомогти поодиноким жіночим товариствам у цілому світі, координувати свою працю та обмінюватися її досягненнями — користуємо з ласкавою приділеного нам місця, щоб поділитися з нашим скромним досвідом.

У цих рядках займаємося одною імпрезою, яка дуже підходить для жіночих товариств і має на меті не тільки забавити публіку але теж чогось навчити у веселий, жартівливий спосіб.

Вже другий раз за короткий час існування „Союзу Українок у Франції”, влаштує наше товариство „Вечір Святого Миколая”. Минулого року ця імпреза так нам вдалася, що цього року — без великої реклами — народ посунув до нас лавою... Що так притягає людей на цю імпрезу?

Галицький звичай, що нам — недавнім скитальцям — стоїть ще свіжо в пам'яті каже, що в цей день Святий Миколай не тільки роздає дарунки, але витикає людям всі їхні гріхи, які вони робили за весь рік. І — очевидна річ — ніякий смертельник не може на Святого Миколу образитися. Йому все вільно сказати!

І ось минулого року членки нашої Управи Союзу Українок написали самі коротку сценку діяльог між англом і чортом, в якому вони говорили про всі похибки наших товариств, та поодиноких видатних громадян, при чому ангел підносили усі заслуги, а чорт усі провини. Все це було написано весело, дотепно й трохи переборщено для кращої забави. Після цієї сценки увійшов Св. Миколай та роздавав дарунки, а то й самі тільки різки з причіпленими карточками, на яких був уложений короткий віршик про особу, яка цю різку мала отримати. Слід додати, що св. Миколай наперед викликавав особу зі салі до себе, а потому на весь голос відчитав „гріхи” такої людини. Можете собі уявити, читачки, як тишилася вся зала і який часом бідний був „грішник”!

Цього року ми зробили трохи інакше, але в тому самому сенсі. Наперед була сценка-розмова трьох пань, в хаті при чайочку. Розмова велася жіночим звичаєм про все: і про найновіші події з життя наших товариств і про поодинокі особи, голови товариств, про мужчин і жінок. Не минули ми навіть п. дра Галана, якого вже добре знає українська колонія в Парижі. Сценка закінчується сваркою, бо пані не могли погодитися в „ідео-

логічний площині”. Після цього скетчу, увійшов св. Миколай з ангелом і чортом і теж іще дещо сказав від себе, а саме, що ми всі надто зайняті нашими імміграційними справами, а замало думаємо про край та його боротьбу, й скінці приказав усім „поправитися”. Очевидно при роздаванні дарунків, кожний обдарований мав якусь „латку” пришпилену, а присутні на салі добру забаву.

Та нам не йшло виключно про забаву наших гостей. Ми переконалися, що сміх — це гострійша зброя, як статті в газетах, накликування до згоди, до жертвенности, до громадської праці. До того ж, коли це все сказане не в грубій формі, але дотепно, то такі речі глибше западуть у душу й людина зачинає розважно думати про свої вчинки й поведінку. Теж саме відноситься й до товариств. Коли їм у такій жартівливій формі звернеться увагу на такі, чи інші недотятнення — будьте певні, що на майбутнє вони на засіданні добре розважать чи слід, чи не слід їм зробити те або інше, бо: ~~анжук висмилює~~ нас потому?

Наш досвід із цих двох імпрез каже нам, що вони потрібні й корисні, й дуже-дуже підходять якраз жіночим товариствам, бо ніхто не може жінкам закинути, що це якісь партійні чи групові порахунки, до того ж жіноча вигадливість у виготовленні відповідних дарунків — вони теж повинні бути дотепні (наприклад: гребінь для лисого, українська читанка, для такого українця, що забув свою мову й т. п.) — та при цьому й допомога біднішим у гарній формі (від св. Миколая все можна прийняти) — все це складається на ствердження, що така імпреза дуже підходить жінкам.

Щоправда — Св. Миколай уже минув, але вже тепер можна подумати над влаштуванням такого вечора на другий рік. При влаштуванні першого такого вечора необхідно звернутися до публіки з коротким поясненням про цей наш галицький звичай, та про те, що ніхто не має права ображуватися за названня його провин, чи пришпилення йому „латки”. Тоді напевно не будете мати ніяких непорозумінь.

Влаштуйте, а потім напишіть до „Нашого Життя”, як вона вдалася. Дохід з цієї імпрези радимо вислати редакції „Нашого Життя” на поширення цієї гарної і корисної жіночої трибуни.

Париж.

Л. К.

ПРИ КОЖНІЙ НАГОДІ ЖЕРТ-ВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

ЗАСЛУЖЕНА ПІОНІРКА ПРАВ ЖІНКИ

Керрі Чепман Кетт

Дня 7 січня минуло 88 літ заслуженій американській піонірці прав жінки, Керрі Чепман Кетт. З цієї нагоди вона одержала багато привітів і побажань. Репортерам газет що прийшли до неї щоб сказати слово з цієї нагоди, вона заявила що тепер найважливіше питання у світі це забезпечення миру. Приготування до війни не є забезпеченням миру, говорила вона, але роззброєння, розуміється роззброєння загальне, усіх держав на цілому світі, а для цього треба перш за все зрозуміння та бажання миру серед широких мас народів.

Керрі Чепман Кетт це відома й заслужена провідниця боротьби за права й за рівноправність жінок, а також широко відома в Америці й закордонно з промов і докладів на теми еманципації жінки й загальногромадського життя.

Вона народилася в Пайрон Висконсин, покінчила студії у стейтовім університеті Айова. Була спершу директоркою середньої школи, а потім інспекторкою шкіл у Мейсон Ситі, Айова.

Громадянську працю зачала у стейті Айова як організаторка й референтка, була лідеркою Вумен Соффредж Ассосіейшен від 1890-2 року, а потім у провіді Нешенел Вумен Соффредж Ассосіейшен, якої була головою перше від 1900 до 1904, й опісля від 1915 року. Також була головою Інтернешенел Вумен Соффредж Ассосіейшен від 1904 до 1923 року.

Керрі Чепман Кетт була провідницею в кампанії за прийняття 19-го додатку (амendment) до Конституції Злучених Держав який був ратифікований у 1920 році, а який призначає жінкам в Америці рі-

вне право голосування й вибору.

На старості літ вона не перестала працювати й цікавитися громадськими справами, а зокрема змаганнями жіноцтва в Америці й у світі добути повну рівноправність.

ПРИ ГРОМАДСЬКІ РОБОТІ ДЕТРОЙТ, МШ.

Звіт 23 відділу США в Детройті

Подаємо до відома річний звіт праці 23 відділу США за 1946 рік. Крім 9 місячних товариських зборів, відділ улаштував: в лютому академію в річницю смерті Ольги Базараб, прибутком \$26.65. Три бінга в домах п-ні Боднар, п-ні Попович і п-ні Форись, з прибутком \$59.30. В травні дали ми величавий день Матері спільно із двома відділами з великим успіхом. Літою відбули родинний пікнік, з якого прийшло \$44.58, а окрема збірка на сироти принесла \$11.00. Брали ми теж активну участь у святі Т. Шевченка яке устроювала Федерація, де наш відділ є членом. Так само ми доклали праці до 20-літнього ювілею США устроєного з рамені Філії всіх відділів США. Так само працювали ми як було свято присвячене пам'яті Софії Русової. По за те ми зробили велике бінго і вигравку речей що принесло \$200.00. За це велика і щира подяка п-ні Стаськів що у великій мірі причинилась до успіху, даруючи багато одержаної і уживаної, і післано скитальцям. Дай їй Боже здоровля щоб далі з нами працювала. Відтак у грудні ми дали „Андрія” нову штуку у 3 актах, якої авторкою є одна із наших членок. Ця вистава принесла великий матеріальний успіх. Приявна публіка мала таке вдоволення що на її бажання мусіли повторити два акти. Це було дуже добре скарактеризоване життя селянської молоді в Галичині.

Добре було б цю штуку видати друком для вжитку українських товариств, бо шкода щоб пішла вона в забуття. Прихід з цього представлення був \$251.00. Великої праці й труду доложили п-ні М. Ясіньська і п-ні Я. Кажній ім належить велике признание за вмиле виведення цієї штуки на сцені. Пам'ятаємо ми за сироти що порозкидані на чужих землях і йдемо їм з помічю. На сироти вислали: \$46.00; на Червоний Хрест дали \$10.00, вислали теж 27 пакунків для скитальців, 77 фунтів поживи й 220 ф. одіжи. Оплата самих плануєнів \$47.75; поміч скитальцям \$15.00; на парохіяльну школу в Детройті \$10.00; річна вкладка до Централі США \$20.00; на пресовий фонд „Нашого Життя” \$10.00; на органі-

“ЩОБ ТА СЛАВА НЕ ПРОПАЛА”

У світі вважають українців за один із найбільш співучих народів. З наших пісень не один чужинець навчивсяб нашої історії, пізнавши душу нашого народу.

Маємо думи, що їх було сліпці співали і про трох братів як з неволі турецької втікали, і про славного козака Сагайдачного що “проміняв жінку за тютюн і люльку” і про “вражу дочку Катерину” російську царицю що зруйнувала запорізьку Січ, і про панщину. Одним словом всі свої болі й радости переливав наш народ у пісні.

Бувало, радісно кому на серці то піснею розстелить, широко, широко, — а влячить кого журба то сумною піснею наче слізьми заллється.

Недалекі ще ті часи, бо ми їх добре пам'ятаємо. Згадаймо як то колись було — вийдеш на поле й станеш заслухана: на одному загоні співають одної, з тамтого кінця піль несеться друга, долом ще третя пісня. А вечорі — пам'ятаєте? Селом парубки й дівчата співають що й ангели заслухалися, а місяць ясніше став світити щоб приподобатися співакам, щоб вони не втихали. “Ще треті півні не співали, Стелися барвінку, Ой місяцю місяченку” і так без кінця, одна пісня другу викликала.

А зимою колядки, щедрівки, весною Великодні, а літом — ні одні жінці не верталися в село без пісні. А толоки, а вечорниці з кудеями аж дзвеніли від пісень.

Деж поділися ці пісні весільні, сумні й радісні, ці розрадниці наші? Хібаж ми їх в Амери-

заційний фонд США \$5.00; на Конгресовий фонд в Детройт \$25.00; на цвіти для церкви в Детройті \$5.00.

Це є муравлина праця 23 відділу США за 1946 рік, при згоді наших добрих членок.

До уряду на 1947 рік увійшли пані: А. Поштович, голова; М. Ясіньська, місто-голова; Д. Сеньків, рек. секр.; М. Слупецька, фін. секр.; Я. Кажній, касієрка; Контрольна комісія: М. Недвідь і В. Ташук.

Д. Сеньків, секр. 23 від.

ці забули? Невже забули своє село? Хібаж на вигідних американських фотелях не можна їх співати так гарно й сердечно як колись на твердому ослоні? Чи голосочку вже у нас нема? Чи просто соромно співати українських пісень, щоб наші сусіди не сміялись що ми “форінери”?

А, може нам краще тепер сподобалися ті прямо сороміцькі пісні що їх чуємо на деяких укр. радіо програмах, про те як “мені гозбенд пейду принесе” або “піді собі до бюті парльор”, а яких на жаль хтось для нас так “щедро” на пластинках наспівав, що аж соромно слухати.

Яку історію нашої пісні передамо дітям нашим. Хори кажете? Церковні й громадські хори мають учити дітей наших пісень які вони вперш дома повинні були почути? Чужими руками вогонь загортати хочемо. Хай хтось їх навчить, бо ми вже своїх пісень-розрадниці давно покинули.

Не цураймося нашої пісні жінки й матері!

Попробуймо, введім знову пісню українську в нашу хату, у працю дома, в товаристві, в гуртку приятелів. Бо близька українській душі її пісня.

Уважаймо, щоб “та слава не пропала” що ми найбільш співучий народ у світі.

Ірина з Пенсилванії.

ІВАН ГАСИН НАЙСТАРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

у Філадельфії

В потребі удавайтеся до нас, а дістанете чесну і щирю обслугову. Ціна після Вашого бажання

КАПАЛЦІ БЕЗПЛАТНО
HASYN FUNERAL HOME
2241 North Broad Street

Philadelphia 32, Pa.

PHONES: ST 4-1418 — ST 4-1234

УВАГА!

БРОНКС, Н. Й.

УВАГА!

СОЮЗ УКРАЇНОК ВІДДІЛ 8

влаштує

ЗАПУСТНИЙ БАЛЬ

В СУБОТУ, 15 ЛЮТОГО (FEBRUARY), 1947

У ЦЕРКОВНИЙ САЛІ

1745 Washington Street, Bronx, N. Y.

Всіх громадян і громадянок Бронксу й наших сусідів з Нью Йорку й околиці, просимо загостити. За добру забаву й закуску ручить

Комітет.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДЕТРОИТ, МІШ.

3 вечірки на фонд резервовий СУА

В гостинному домі панства Будзол, відділ 5 СУА влаштував дня 21 грудня культурну вечірку, на яку загостили членки й гості з других відділів Союзу Українок Америки. Пані Будзол привітала гостей і попросила п. Анастасію Біловус до відчиту. Відчит був на тему "Духова культура українців", в якому прелегентка торкнулась усіх проявів життя на селі, дома у полі й громаді.

Цей доклад викликав цікаву дискусію, в якій забирали голос усі приявні. Пані Марія Ясінська завважила, що в Америці наша молодь сама хоче проводити й не люблять як старші до них мішаються. Пані Ірина Козаченко обстоювала що хоч наша молодь по українськи добре не говорить, то все таки вони здебільша обзнайомлені з історією України. Пані Войтович звернула увагу на konieczність організування нашої молоді в молодечій відділі СУА, та що ми старші союзнянки повинні дати їм в тому початок, не тільки заохотою, але теж добрим прикладом праці, й поміччю в початках їх організаційної праці. Ця тема дуже підхожа для дискусії, тому не дивно що усі були живо заінтересовані й подавали свої пляни й сугестії. Так і нестямилася як вечір пройшов і всі були вельми вдоволені із гарно проведеного часу.

Справді такі вечірки є дуже корисні й повинні увійти в звичай нашого жіноцтва. Ми всі потребуємо розривки й товариства, щоб відпочати по трудах буденного життя. В кружку знайомих і зичливих людей, так гарно і корисно проведений вечір, додає нам сили й охоти до праці й задоволення з неї.

Пані Будзол подала прегарно приготовану перекуску. За столом піднесено думку зложити датки на резервовий фонд СУА. Збірка принесла 22 дол. на яку склали пані: Будзол 5 дол., по 2 дол.: Войтович і Біловус, по 1.50 Галишин і Сосновська, по 1 дол. Хомяк, Генник, Винник, Бугай, Стисловська, Козаченко, Ясінська, Морозовська, Зарицька і Косій.

Агафія Хомяк,
секр. 5 від. СУА.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Дня 22 грудня відбулися річні збори 48 відділу СУА ім. Ольги Кобилянської, в домі громади при Ровен стр. Збори відкрила голова Емілія Слободзян молитвою. Попросила сек-

ретарку прочитати протокол і звіт скільки товариство придбало за цілий рік, а скільки видало на товариські народні цілі.

До переведення виборів на голову вибрано Пелагію Романюк, а секретарку Марію Бабяк.

Всі уряднички були покликані до річного звіту, а також контрольна комісія яка висловила вдоволення бо знайшла книжки в найкращім порядку. Доглядачки хворих сказали що доглядали усіх членок які були хворі, і представниці до Окружної Ради СУА здали звіт за своєї праці. По скінченні звітів був вибір уряду на 1947.

До уряду увійшли: голова, Емілія Слободзян; зас. Пелагія Романюк; секретарка Пелагія Владика; зас. Ева Мандро; касієрка Софія Куриляк; зас. Міхалина Шагала. По скінченні виборів членки заспівали новому і старому урядові Многая Літа і засіли до стола за смачними стравами. На цю гостину товариство запросило Братство Св. Володимира тому що ми разом пікніки улажували й на тій гостині їм подяку зложили.

Підчас зборів наша голова промовила до членок в справі передплати Нашого Життя, і хто схотівби на газету жертвувати. На цей заклик на Пресовий Фонд Н. Ж. зложили по 1 дол. пані: Теодозія Пиндицька, Анна Кузбит, Софія Ключник, Катер. Солодяк і Марія Курган. На висилку Нашого Життя для збігців зложили по 1.50 пані: Марія Качмар і Пелагія Пиндицька. Дрібними датками 2.85. Разом 10.85. Прийшло теж 4 нові передплати а саме: Ольга Ощипко, Анна Хоменко, Анаст. Гриб і Пелагія Свинти.

Ева Мандро, секр.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Річні збори 36 відділу СУА відбулися 8 грудня при участі більшості членькинь. Зборами провадила пані Вікторія Ларсон. Всі уряднички здали звіти з цілого року, котрих членкині дуже уважно вислухали й були вдоволені що уряднички дуже щиро працювали і надгородили їх гучними оплесками. Опісля приступили до вибору урядничок на 1947 рік і вибрано переважно тих самих, а саме: А. Брудна, голова; М. Огніста, місто-голова; М. Шередяк, фін. секр.; А. Гіжовська, касієрка; К. Шемердяк, рекор. секр.; В. Кіт, В. Ларсон і А. Побуцька, контрольорки; П. Ханас і А. Савчак, доглядачки хворих.

Членкині не забули також і за нашу пресу. На заклик пані

Вікторії Ларсон котра промовила теплими словами щоб ми щось зложили на нашу пресу або і на другі пекучі справи. Членки зложили 21 дол. з призначенням 10.50 на "Наше Життя" а 10.50 на збігців в Європі, котрі під цю пору дуже гірко бідують. Зложили по 1 дол. пані: В. Кіт, А. Брудна, В. Ларсон, К. Шемердяк, М. Огніста, К. Абрамик, А. Побуцька, А. Грицук, З. Снядомко, А. Саган, А. Гухальська, К. Попович, А. Кушіль, А. Гіжовська, К. Зеліско, К. Гула, М. Шемердяк, А. Савчак, П. Гладко, А. Демко і К. Чорняк. Разом 21 дол.

К. Шемердяк, секр.

НЬО ЙОРК СИТИ

Річні збори Тов. "Жіноча Поміч", відділ 3 СУА в Нью Йорку, відбулися 11 січня, в приявності 25 членок. Голова Марія Марусевич відкрила збори і попросила секретарку Еву Кобзар до відчитання протоколу і обіжника Централі СУА. Пані голова додала ще кілька слів пояснення і членки ухвалили цьогорічну коляду на наших скитальців. З черги здала свій річний звіт фінансова секретарка К. Тютко, вибрано балевий комітет на 1 лютого і приступлено до виборів, які перевела Магдалина Слободян, голова, а Марія Пилипишин, секретарювала. Пані Слободян зразу подякувала старому урядові за гарну й згідливу працю, й просила членок дати їм вотум довіря повстанням змісь.

Найкращим доказом вдоволення із праці уступаючого уряду було одноголосне поновне його вибрання. Зміна зайшла тільки в контрольній комісії й доглядачок хворих. В уряді 3 відділу на 1947 рік є: Марія Марусевич, голова; Анна Йосик, заст.; Ева Кобзар, секр. рек.; Катерина Тютко, секр. фін.; Марія Харамбура, касієрка; Марія Гаврилович, Анастасія Хархан і Анастасія Ковальська, контрольна комісія; Магдалина Слободзян, Марія Серетна і Текля Куніцька, доглядачки хворих; Марія Марусевич, М. Слободян і А. Хархан, тростіси.

В нашому відділі завівся гарний звичай, що мамі заохочують своїх дочок стати членками й працювати з нами. І так маємо вже п. Марусю Багаш, дочку Еви Кобзар, п. Анну Гайрак, дочку К. Тютко і Марію Пилипишен, дочку Ольги Шуст нашими членками

Дня 1 лютого наш відділ улаштував баль, де наші молоді членки будуть агітувати щоб більше молодих жінок і дівчат вступило до 3 відділу. Ми ба-

буні вже трохи старіємося і хочемо передати надбання нашої організації в руки молодих дочок і невісток наших. Треба задалегідь подбати щоб вони привчилися діла, щоб ми мали вдоволення й запевнення що передаємо працю довгих наших літ у добрі й досвідчені руки.

Ева Кобзар, рек. секр.

ГЕМТРЕМК, МІШ.

Річний звіт 26 відділу СУА

Річні збори 26 відділу СУА ім. Ольги Басараб, відбулися 5 січня 1947 р. в Українській Хаті, 2240 Грейлінг.

Хоч небагато писалось з нашого відділу про допомогуву акцію, проте він не спав. Наші уряднички разом з членками устроювали підприємства і переводили збірки, на допомогу українським скитальцям як також й допомагали нашим місцевим і поза-місцевим установам. Щоб не забирати багато місця в часописі, подаємо коротко річний звіт, за 1946 рік, в яким улаштовані були ось такі підприємства: Святий Вечір на Україні, Вечерок в честь старого і нового уряду, Академію в честь Лесі Українки, два бали з танцями, два бінго парті. Також наш відділ брав участь з другими відділами в Академії в честь письменниці Софії Русової, який улажувала філія СУА і де був присутній син покійної Др. Юрій Русов з дружиною. Також улажено пікнік в парохіяльнім городі у злучі з 5 відділом СУА і Сестрицтвом Н. З. Д. М. на яким рівнож було посвячення домівок побудованих для наших ветеранів і для шкільних дітей на літній відпочинок.

Одну із тих домівок заплатив наш 26 відділ разом з 5 відділом суму 1,500 00 дол. З цього пікніку і з посвячення було прихвуду \$771.62, котрі дали на місцеву Українську Школу.

Також в тім році дано до місцевого допомогового комітету з каси \$635.10, а зо збірки на лісти котрими зайнялись наші членки \$210.00 то разом \$845.10.

Зібрано на американський Вор Чест від нашого відділу \$411.00 з каси дано на Червоный Хрест \$10.00, до Інтернешнел Інститут \$25.00, Хор Думка 20-літний ювілей \$15.00, на місцеву Укр. Школу \$77.00, на домівку ветеранів \$50.00, на пресу „Наше Життя” \$20.00, Резервовий Фонд \$15.00, Орга-

(Продовження на 10 сторони)

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

(Продовження зі стор. 9.)

нізаційний Фонд \$10.00, Кош. фонд \$10.00, Річна вкладка \$20.00, як рівнож вислано 9 пачок шкільного матеріалу для студентів скитальців в Італії, на що дано з каси \$25.00.

Також наш відділ вислав 72 пакунки з поживою і одягом до різних таборів в Європі що коштували з пересилкою \$186.89. Рівнож відділ 26 брав участь у висилці пакунків, які висилала філія СУА в Детройті.

По звіті приступлено до вибору нового уряду на 1947 рік. Збори переводила п-ні А. Стецько а секретарювала М. Васько. До уряду вибрано: А. Стецько гол., О. Бабій зас. гол. К. Кобаса рек. секр. Т. Голанда зас. Ю. Прибила корес. секр. М. Дзіозиф фін. секр. Е. Козак зас. М. Ткачук кас. Ю. Кульчицька зас. Н. Байло Е Гузар конгр. ком. К. Бук і М. Джумага завід. хорих.

М. Васько, секр.

БРУКЛИН, Н. Й.

Дня 29 грудня 1946 р. відбулись річні збори СУА відділу 21 в Брукліні; Н. Й. в Українським Національним Домі; 216-18 Гренд ул.

Збори відкрила голова п-ні К. Баран молитвою. Відтак приступлено до програми дня. Всі уряднички здали своє зразовання за цілий рік, за що отримали повне вотум довіря. По короткій дискусії ухвалено на Укр. Нац. Дім як новорічний подарунок \$200.00. Вкладку до Централі 20 дол., на Сироти 15 дол., на Церкву в Брукліні 10 дол., на Пресовий Фонд 10 дол., рівнож не забули за господаря Дому М. Ткача 5 дол. Загальна сума 260 дол. Відтак приступлено до виборів нового уряду на рік 1947, до президії вибрано п-ні Павчак прд. а С. Дацишин секр. Новий уряд на рік 1947 пані: А. Бодак голова, К. Баран заст. М. Сукмановська, рек. секр., Глушко фін. секр., Бішко, кас. До контрольної комісії пані: Дика, Мойсей і Мудрик. Опікунів хворих пані: Зазула і Пагут, до прапорів пані: Гудима і Павлин. На тім закінчилися річні збори відтак мали маленьке прийняття як одна родина по тій маленькій забаві членкині з великим задоволенням розійшлись додів.

Софія Дацишин,

Секр. річних зборів

ДЕТРОЙТ МІШ.

В 9 річницю існування

Наймолодший в Детройті відділ 37 ім. Лесі Українки об-

ходив 9-ту річницю свого існування в неділю, 29 грудня 1946 в Народнім Домі. П-ні Марія Пелех, голова відділу, відчинила святочну програму, яка була переплітана привітаними, музикою, солями і промовами. Головна бесідниця була п-ні Едіт Альворт, бувша директорка Інтернешенел Інститут (U.W. С.А.) в Детройті. Тема її бесіди була „Мир” і як його здобути в нинішнім світі. Вона підчеркнула вагу голосу жіноцтва в теперішній міжнародній політиці, і закликала наше жіноцтво дальше працювати в тім напрямі. П-ні Марія Сена, друга місто-голова СУА зясувала (в англійській мові) обсяг праці відділів в Детройті, як зрамені Філії так і поодинокі.

Про заснування відділу 37, його переживання через дев'ять літ, та вказівки на будучий розрост передала членка п. Юлія Шустакевич. Голова льокальної Філії п. Ірина Козаченко вкортці передала про працю жіноцтва у Філії СУА. Почесна гостя вечора п. Н. Панчук, нажаль немогла прибути, отже покликано до слова її мужа. Про діяльність добродія Івана Панчука, знає не тільки наша громада, але мабуть весь український загаль, тому відділ був гордий мати п. Панчука як гостя на своїм святі.

Парох Впр. о. Побуцький вітав членок відділу, як також членок уряду других відділів СУА і Золотого Хреста. Прочитано також привітну телеграму від голови СУА пані Лотоцької.

Музична програма була коротка. Відома співачка п. Дорія Демрій відспівала кілька пісень. Вона нераз чарувала публику своїм голосочком — не тільки нашу але і американців. Рей Кузь, молодий артист вже нераз здобув собі признання між чужинцями своєю прою на фортеп'яні. Він звеличав програму композиціями Бетовена. Молоденька Дорія Пелех відспівала пару пісень, а панна Оля Шустакевич відіграла на пляні американський національний гимн і гимн Союзу Українок, як теж акомпанювала солістам.

Здавалось що членки 37 відділу прогнівили чимось Всевишнього, бо день почався ледвою тучею, так що не можна було надвір показатися. Здавалось що мабуть ніхто з запрошених гостей не буде мати відваги вийти з хати через таку погоду. Всеж таки, сестри союзянки й гості котрі мають симпатію до ідей СУА прибули і звеличали наше свято своєю присутністю. Взагалі був святочний настрій. Столи прибрані смерекою і червоними

свічками причинились до приємности гостей. Членкині подали смачну перекуску, і ті гості що прибули без огляду на злу погоду напевно не пожалували. Вступ був вільний, але гості і відділи СУА та Золотий Хрест щиро віднеслись до нас з вільними жертвами. Було зібрано \$82.50. Після розходів (близько \$50.00) із чистого доходу відділ передасть на поміч нашим скитальцям в формі висилки пакунків з живою.

Цєю дорогою складаємо щирю подяку всім гостям, сестрам союзянкам і іншим товариствам що звеличали наш день — дев'ятої річниці.

За уряд відділу 37 СУА:
Марія Пелех, голова; Анастасія Волкер, секр.

БРОНКС, Н. Й.

Відділ 8 СУА в Бронксі відбув свої річні збори дня 11 січня в церковній салі при 1745 Вашингтон вул. де завжки відбуває свої збори й підприємства.

Голова відділу п-ні Марія Гілета відкрила збори молитвою, просила членок вибрати президію до переведення виборів, до якої ввійшла Марія Дідоха, предсідателькою. Вона покликала чергою усіх урядничок до звіту своєї праці за рік 1946. Контрольорки знайшли всі книжки в порядку й потвердили що загальний прибуток за 1946 рік був \$1,157.32, а видатки були такі: До Допомогового Комітету у Філадельфії, на сироти на скитальщині \$349.68, на інші народні цілі й організаційні потреби \$875.22. Всі звіти членки одобрили рясними оплесками. Предсідателька зборів п. Дідоха спиталася старого уряду чи вони згодилисьби зістатися ще на цей рік. На те голова відділу п. М. Гілета сказала що вона ніяк не може прийняти головства і поставила п. М. Дідоху кандидаткою на голову на 1947 рік. Ту номінацію прийняли членки щирими оплесками. Пані Дідоха, дякуючи членкам за прихильність просила тоді секретарку Еву Хомів і касерку Еву Корпало чи вони згодяться зістатись дальше і з нею працювати. Обидві пані згодились і приступлено до вибору других урядничок. І так до уряду ввійшли: Марія Дідоха, голова; Олена Вус, зас. гол.; Ева Хомів, рек. секр.; Марія Гілета, фін. секр.; Ева Корпаль, кас. Контрольна комісія: Марія Ригель і А. Ковалишин; Доглядачки хворих: К. Сінковська і К. Влох; Тростіси: К. Дроздик і А. Свенсон.

На Зїзд Допомогового Комітету, 22 лютого в Нью Йорку, делегаткою вибрано п. Еву Корпало. Відділ 8 заплатив

вкладку до Доп. Комітету на 1947 рік \$10.00.

Обіжник Централі в справі збірки харчів і одіння дітей на скитальщині й вагітних жінок, членки по Дискусії рїшили ту працю виконати як буде можна найкраще, і зараз започаткували збіркою \$14.00 на початок для закуплення потрібних кенів молока і все що треба. По \$1.00 зложили пані: Влох, Свенсон, Форбач, Дроздик, Стрімковська, Дідоха, Москалик, Сінковська, Хомів, Ригіль, Ковалишин, Корпало і Гілета. Дрібними \$1.00. Разом \$14.00.

Ева Хомів, секр.

ПІСНЯ

(на мелодію "Ой піду я лугом, лугом")

Бог сотворив світ прекрасний,
Тепле сонце, місяць ясний,
Ріки, моря та пустині,
І душу дав Він людині.
Скарбів землі дав без ліку,
Це все віддав чоловіку,
А чоловік необачний
Богу не є за це вдячний.
Москаль в тюрми забирає,
Із рідних хат виганяє
До Сибіру, в край холодний
Іде гнаний брат наш рідний.
Скатований знеможений
Нагий, босий і скривджений,
Його рідну Україну
Обернули всю в руїну.
Він сердечний по таборах,
Лісах, дебрах і по горах,
І нервний бій там зводить,
Щоб рідний край освободить.
Во полюбив Україну,
Безталаную, єдину,
Й за волю він у посвяті
Готовий своє життя дати.
Міннеаполіс, Мінн.

Катерина Качмарова.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

ЦВІТИ

на весілля, похорони й інші
оказії

замовляйте тільки в українського квіт'яра
Еміліян М. Матковський
ДОСТАВЛЯЄ ВСЮДИ В МІСТІ
ФІЛАДЕЛФІ
EMIL M. MATKOSKI
2904 W. Poplar Street
Philadelphia 30, Pa.
Phone: FR 7-5582

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю
MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.
Tel. MARKET 1320
Обслуга в день і ночі